

Cartea lui Daniel - Numărul o sută douăzeci și cinci

Dezvăluirea semnificației profetice: Descifrarea Daniel 11:40 și implicațiile sale pentru creștinismul modern

Jeff Pippenger
2024-03-09

Versetul patruzeci din capitolul unsprezece al cărții Daniel începe la vremea sfârșitului, dar versetul identifică două vremi ale sfârșitului și, prin urmare, îi permite studentului profeției să alinieze prima vreme a sfârșitului cu a doua vreme a sfârșitului. Când se face această aplicare, linia istoriei milerite, care a început în 1798, merge în paralel cu istoria Statelor Unite în 1989. Cele două linii identifică linia adevăratului corn protestant și linia cornului republican al fiarei pământului din capitolul treisprezece al Apocalipsei. Ambele linii încep la vremea sfârșitului în 1798, iar vremea sfârșitului din 1989 pur și simplu completează și oferă o a doua mărturie a reperelor adevărului care sunt desigilate în verset.

Mișcarea îngerului al treilea a sosit la 22 octombrie 1844, dar a fost amânată din pricina răzvrătirii de șapte ani din 1856 până în 1863. Sosirea îngerului al treilea s-a repetat la 11 septembrie 2001. Anul 1863 a fost tipificat de prima tabără a Israelului străvechi la Cadeș și de răzvrătirea celor zece iscoade, iar 11 septembrie 2001 a fost tipificat de ultima tabără a Israelului străvechi la Cadeș și de răzvrătirea lui Moise. Răzvrătirea din 1863 a reprezentat prima răzvrătire la Cadeș, care a adus o judecată de moarte în pustie. Răzvrătirea de la 11 septembrie 2001 a reprezentat ultima răzvrătire la Cadeș, care a produs moartea conducerii Adventismului laodicean.

Coborârea îngerului la 11 august 1840, care a inaugurat mișcarea din 1840 până în 1844, pe care Sora White a numit-o o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu, a prefigurat 11 septembrie 2001 și a identificat o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu.

„Îngerul care se alătură proclamării soliei celui de-al treilea înger are să lumineze întregul pământ cu slava sa. Aici este prevestită o lucrare de întindere mondială și de putere fără precedent. Mișcarea adventă din perioada 1840–1844 a fost o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu; solia primului înger a fost dusă la fiecare post misionar din lume, iar în unele țări a existat cel mai mare interes religios care a fost vreodată atestat în vreo țară de la Reforma secolului al șaisprezecelea încoace; dar toate acestea vor fi întrecute de mișcarea puternică sub ultima avertizare a celui de-al treilea înger.” Tragedia veacurilor, 611.

Prima venire a îngerului al treilea, la 22 octombrie 1844 (primul Cadeș), avea scopul de a încheia lucrarea, dar poporul lui Dumnezeu a hotărât să-și aleagă un nou conducător și să se întoarcă în Egipt. Până în 1863, ei „reconstruieră Ierihonul”, în loc să participe la lucrarea lui Dumnezeu de dărâmare a zidurilor Ierihonului. Au fost, așadar, blestemați să moară în pustie.

Și Iosua i-a pus pe ei sub jurământ în vremea aceea, zicând: Blestemat să fie înaintea Domnului omul care se va ridica și va zidi această cetate, Ierihonul: cu prețul întâiului său născut îi va pune temelia, iar cu prețul celui mai tânăr fiu al său îi va așeza porțile. Iosua 6:26.

Asemenea străvechiului Israel la primul Cadeș, care respinsese mesajul lui Iosua și Caleb, răzvrătirea Israelului modern la primul Cadeș (1863) a atras asupra lor blestemul lui Iosua. Când al treilea înger a revenit la 11 septembrie 2001 (ultimul Cadeș), a început lucrarea finală, premergătoare prăbușirii Ierihonului și a zidurilor lui, înfăptuită de Dumnezeu.

22 octombrie 1844 marchează venirea celui de-al treilea înger și, făcând aceasta, marchează venirea Duminicii iminente în zilele din urmă. Anul 1863 marchează sfârșitul perioadei de probă a celui de-al treilea înger, care a început la 22 octombrie 1844. Prin urmare, 1863 este un simbol al legii duminicale iminente, căci Isus arată întotdeauna sfârșitul prin început. În 1863, națiunea a fost împărțită în două clase și, tot astfel, la legea duminicală se vor manifesta două clase.

Perioada de încercare a celui de-al treilea înger din istoria millerită a început în 1844 și s-a încheiat în 1863, iar atât începutul, cât și sfârșitul au marcat legea duminicală a zilelor de pe urmă. În istoria dintre început (1844) și sfârșit (1863) se află răzvrătirea mișcării millerite (1856). Astfel, perioada poartă semnătura „Adevărului”. Întoarcerea la Kadeș pentru a doua oară, la 11 septembrie 2001, marchează începutul procesului de testare al celui de-al treilea înger, care se încheie odată cu legea duminicală iminentă, așa cum este tipificată prin 1863.

De la acea lege duminicală și până la închiderea timpului de probă al omenirii, Ierihonul și zidurile lui vor fi dărâmate, în acord cu judecata executivă asupra desfrânatei Babilonului, care este reprezentată în acea istorie. Versetul patruzeci începe în 1798 și se încheie cu iminenta lege duminicală din versetul patruzeci și unu. Timpul sfârșitului din 1798 reprezintă linia internă a Bisericii lui Dumnezeu, începând cu milleriții din mișcarea primului înger, până la mișcarea celui de-al treilea înger și la cei o sută patruzeci și patru de mii. Toate într-un singur verset.

Războiul dintre împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi, care a început odată cu ascensiunea la putere a împăratului de la miazăzi în 1798, a fost adus la încheiere în 1989, când împăratul de la miazăzi a fost înfrânt de o alianță dintre împărățiile a cincea și a șasea din profeția biblică. Războiul dintre împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi, care a început în 1798, a fost recunoscut de către milleriți ca un război împotriva Romei, pe care o considerau pur și simplu drept cele două puteri pustiitoare ale păgânismului și papalității. Când războiul s-a încheiat în 1989, au fost implicate toate cele trei puteri pustiitoare, iar aceasta a marcat începutul ilustrării profetice a acelor trei puteri care conduc lumea spre Armagedon, care este reprezentat geografic în versetul 45 din Daniel 11.

Versetele patruzeci până la patruzeci și cinci identifică dinamica profetică a celor trei puteri care îl aduc pe papă la sfârșitul său între mări și muntele sfânt glorios. Înțelegă corect, istoria profetică reprezentată în versetul patruzeci și unu include versetele patruzeci și unu până la patruzeci și patru.

Prin urmare, începând cu timpul sfârșitului, în 1989, având ca al doilea martor anul 1798, care identifică începutul și sfârșitul războiului dintre regele de la miazăzi și regele de la miazănoapte, versetele patruzeci și unu până la patruzeci și patru identifică tripla unire a unei papalități a cărei rană de moarte este vindecată, iar în versetul patruzeci și cinci ea își găsește sfârșitul. Versetele, când sunt abordate din această perspectivă, prezintă o istorie exterioară Bisericii lui Dumnezeu, după cum este reprezentată și de relația dintre cele șapte peceti și cele șapte biserici din Cartea Apocalipsei.

Linia istoriei profetice marcată de 1798 reprezintă în principal judecata de cercetare, iar linia care începe din același punct, în 1989, reprezintă în principal judecata executorie. 1798 subliniază în primul rând lucrarea solului care pregătește calea pentru Solul Legământului, iar 1989 subliniază în primul rând lucrarea solului Ilie.

Începând cu 1798, când cartea lui Daniel a fost desigilată, are loc o sporire a cunoașterii istoriei profetice, în cadrul căreia Hristos călăuzește poporul Său într-o relație de legământ care înfăptuiește unirea permanentă a dumnezeirii cu umanitatea. Acel legământ din vremea sfârșitului este identificat în mod repetat în Scripturi.

Iată, vin zile, zice Domnul, când voi încheia un legământ nou cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda; nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am luat de mână ca să-i scot din țara Egiptului; legământ pe care l-au încălcat, deși Eu le-am fost soț, zice Domnul; ci acesta va fi legământul pe care îl voi face cu casa lui Israel: după zilele acelea, zice Domnul, voi pune Legea Mea în lăuntrul lor și o voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Și nu-și vor mai învăța fiecare aproapele și fiecare fratele, zicând: Cunoașteți pe Domnul! Căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea și de păcatul lor nu-Mi voi mai aduce aminte. Ieremia 31:31-34.

Toți profeții identifică zilele de pe urmă, iar expresia „zilele de pe urmă”, în profetie, reprezintă timpul judecății. Primul înger a venit în 1798, la vremea sfârșitului, pentru a proclama deschiderea judecății în 1844; aceasta înseamnă totodată sosirea zilelor de pe urmă. Zilele de pe urmă sunt „zilele” lui Ieremia, care vor veni, când Dumnezeu va „ierta” „nelegiuirea” și „nu-Și va mai aduce aminte” de păcatele poporului Său. Acea lucrare este împlinită de Hristos, ca Mare-Preot în ziua ispășirii antitipice, în timpul „zilelor de pe urmă”.

Dacă Adventismul millerit ar fi continuat, prin credință, să umble în lumina în creștere a celui de-al treilea înger, care a sosit la 22 octombrie 1844, ei ar fi fost deja în căminul lor veșnic împreună cu Isus. Acesta este ceea ce vrea să spună Ieremia când zice: „după acele zile”. „Acele zile” sunt perioadele profetice care au condus la și s-au încheiat în 1844. Ele sunt „zilele” la care face referire capitolul al doisprezecelea din Daniel.

Dar du-te pe calea ta până ce va fi sfârșitul; căci te vei odihni și vei sta la sorțul tău la sfârșitul zilelor. Daniel 12:13.

La „sfârșitul zilelor”, sau, cum spune Ieremia, „după zilele acelea”, Hristos a rânduit să pună legea Sa în părțile lăuntrice ale poporului Său și să scrie legea Sa pe inimile lor. Părțile lăuntrice

însemnând firea inferioară, sau, cum o numește Pavel, carnea, iar inima însemnând firea superioară. Legământul promite să dea poporului Său o minte nouă la convertire și un trup nou la A Doua Venire. Omul a căzut odată cu Adam, care a fost creat după chipul lui Dumnezeu și care a fost creat cu o fire superioară și o fire inferioară. Legământul lui Hristos este de a răscumpăra omenirea, în firea ei îndoită, de sub blestemul păcatului.

În zilele de pe urmă ale istoriei acestui pământ, legământul lui Dumnezeu cu poporul Său care păzește poruncile va fi reînnoit. „În ziua aceea voi încheia pentru ei un legământ cu fiarele câmpului, cu păsările cerului și cu târâtoarele pământului; voi sfărâma arcul, sabia și războiul de pe pământ și îi voi face să se culce în siguranță. Și te voi logodi cu Mine pe vecie; da, te voi logodi cu Mine în dreptate și în judecată, în bunătate și în îndurări. Chiar te voi logodi cu Mine în credincioșie; și vei cunoaște pe Domnul.”

„Și se va întâmpla în ziua aceea: voi asculta, zice Domnul; voi asculta cerurile, și ele vor asculta pământul; iar pământul va asculta grâul, vinul și untdelemnul; și ele vor asculta pe Izreel. Și o voi semăna pentru Mine în pământ; și Mă voi îndura de cea căreia nu i se arătase îndurare; și voi zice celor ce nu erau poporul Meu: Tu ești poporul Meu; iar ei vor zice: Tu ești Dumnezeul meu.” Osea 2:14-23.

În ziua aceea, . . . rămășița lui Israel și cei ce au scăpat din casa lui Iacov, . . . se vor sprijini pe Domnul, Sfântul lui Israel, în adevăr.' Isaia 10:20. Din 'orice neam, și seminție, și limbă, și popor' vor fi unii care vor răspunde cu bucurie mesajului, 'Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă; căci a venit ceasul judecării Lui.' Se vor întoarce de la orice idol care îi leagă de acest pământ și 'se vor închina Celui ce a făcut cerul, și pământul, și marea, și izvoarele apelor.' Se vor elibera de orice legătură și vor sta înaintea lumii ca monumente ale îndurării lui Dumnezeu. Ascultători de fiecare cerință divină, vor fi recunoscuți de îngeri și de oameni ca aceia care 'păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.' Apocalipsa 14:6-7, 12.

„Iată, vin zile, zice Domnul, când cel ce ară îl va ajunge din urmă pe secerătorul, iar cel ce calcă strugurii pe cel ce seamănă; munții vor picura vin dulce și toate dealurile se vor topi. Voi întoarce din robie poporul Meu, Israel, și vor zidi cetățile pustiite și le vor locui; vor sădi vii și vor bea vinul lor; vor face, de asemenea, grădini și le vor mânca roadele. Îi voi sădi în țara lor și nu vor mai fi smulși din țara pe care le-am dat-o, zice Domnul, Dumnezeul tău. Amos 9:13-15.” Review and Herald, 26 februarie 1914.

Când Ieremia spune „după acele zile”, „zilele” care au precedat lucrarea reprezentată de venirea pe neașteptate a lui Hristos la Templul Său pentru a-l curăți au fost perioadele profetice care s-au încheiat în 1798 și 1844. Sfârșitul acelor zile (perioade) profetice a marcat perioada de patruzeci și șase de ani în care Hristos a zidit templul millerit, iar când El a venit pe neașteptate la 22 octombrie 1844, El împlinea capitolul trei din Maleahi, pe care l-a împlinit de asemenea când a curățit templul la începutul și la sfârșitul slujirii Sale.

Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii acesteia, Isus Și-a anunțat misiunea de a curăți inima de întinăciunea păcatului — de dorințele pământești, poftele egoiste, obiceiurile rele, care întinează sufletul. Maleahi 3:1-3 citat. Dorul veacurilor, 161.

Și „după acele zile”, Hristos a voit să curățească templul pe care Îl zidise, care reprezenta lucrarea Sa de curățire a inimilor poporului Său de întinăciunea păcatului, sau, după cum spune Ieremia, scriindu-Și Legea pe inimile lor și în lăuntrul lor.

Căci, găsinđ vină în ei, zice: Iată, vin zile, zice Domnul, când voi încheia un legământ nou cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda; nu ca legământul pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua când i-am luat de mână ca să-i scot din țara Egiptului; pentru că ei nu au rămas în legământul Meu, iar Eu nu M-am mai îngrijit de ei, zice Domnul. Căci acesta este legământul pe care îl voi încheia cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie pe inimile lor; și Eu le voi fi Dumnezeu, iar ei Îmi vor fi popor. Evrei 8:8-10.

Cuvintele „acele zile” au fost „sfârșitul zilelor” al lui Daniel, care s-a încheiat în 1798 și 1844. Linia cornului protestant care începe în 1798, în versetul patruzeci al capitolului unsprezece din Daniel, subliniază relația de legământ care este stabilită cu cei o sută patruzeci și patru de mii. Cuvântul ebraic „lot” este o piatră mică ce era folosită pentru a determina destinul unei persoane. Lui Daniel i s-a spus să meargă și să se odihnească (în moarte), până la „sfârșitul zilelor”, când, în 1844, judecata avea să înceapă și destinul său avea să fie hotărât.

Dar du-te pe calea ta până ce va fi sfârșitul; căci te vei odihni și vei sta la sorțul tău la sfârșitul zilelor. Daniel 12:13.

„Zilele” ale „sfârșitului zilelor” reprezintă profețiile de timp care s-au încheiat în 1844, căci după aceea timpul profetic avea să înceteze. Cei două mii trei sute de ani, care erau vedenia marah, însemnând apariția bruscă a lui Hristos în sanctuarul Său, s-au încheiat atunci, iar cei două mii cinci sute douăzeci de ani ai ultimei indignări s-au încheiat, de asemenea, întocmai cum zilele primei indignări se încheiaseră la vremea sfârșitului, în 1798. „După acele zile”, la care se referă Ieremia, a fost apoi abordat de Pavel. Pavel face de două ori trimitere la „după acele zile” al lui Ieremia, căci Pavel nu tratează doar legământul care urma să fie instituit „după acele zile”, ci, mai important, el identifică lucrarea lui Hristos ca Mare-Preot.

Căci printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei care sunt sfințiți. Despre aceasta ne mărturisește și Duhul Sfânt; căci, după ce a zis mai înainte: „Acesta este legământul pe care îl voi încheia cu ei după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în inimile lor și le voi scrie în mintea lor; și de păcatele și fărădelegile lor nu-Mi voi mai aduce aminte.” Iar unde este iertarea acestora, nu mai este jertfă pentru păcat. Având deci, fraților, îndrăzneală să intrăm în Locul Preasfânt prin sângele lui Iisus, pe calea cea nouă și vie pe care El a inaugurat-o pentru noi, prin perdea, adică prin trupul Său, și având un Mare Preot peste casa lui Dumnezeu. Evrei 10:14–21.

Cei două sute douăzeci de ani care leagă profeția din vedenia marah privitoare la arătarea lui Hristos de profeția de două mii cinci sute douăzeci de ani din vedenia chazon a istoriei profetice reunesc, sau leagă, începutul acelor două perioade profetice printr-o legătură simbolică ce reprezintă unirea umanității cu divinitatea, care este lucrarea pe care Hristos o împlinește în curățirea ce are loc în timpul mișcării celui de-al treilea înger; iar această lucrare are ca rezultat legământul pe care El îl încheie cu o sută patruzeci și patru de mii.

Viziunea chazon, care ilustrează călcarea în picioare a templului, este viziunea omenirii care a fost călcată în picioare de păcat, încă de la răzvrătirea lui Adam în Grădina Edenului; iar viziunea marah, care ilustrează lucrarea lui Hristos de restaurare și curățire a templului, au fost ambele împlinite la 22 octombrie 1844. Există două profeții de două mii cinci sute douăzeci de ani ale mâniei lui Dumnezeu, care reprezintă călcarea în picioare a oștirii și a sanctuarului.

Ambele dintre acele profeții reprezintă călcarea în picioare a omenirii, care urmează a fi restaurată prin viziunea marah. Acele două revărsări ale mâniei lui Dumnezeu împotriva poporului Său reprezintă mânia asupra omenirii căzute, care avea să fie salvată și restaurată numai prin lucrarea lui Hristos de rezidire și curățire a templului căzut.

Cele două indignări reprezintă natura superioară și natura inferioară ale omenirii. La căderea lui Adam, natura inferioară a dobândit supremația asupra naturii superioare, iar rânduiala lui Hristos pentru oameni era ca natura superioară să stăpânească peste natura inferioară. La căderea lui Adam, natura superioară a căzut sub poftele naturii inferioare, iar rânduiala lui Dumnezeu a fost răsturnată. Aceasta este ceea ce se înțelege prin "convertirea" biblică. A fi convertit înseamnă ca natura superioară să fie repusă în poziția ei de stăpânire asupra naturii inferioare. A converti înseamnă a răsturna, a întoarce cu susul în jos.

Cea dintâi mânie îndreptată împotriva împărăției de la miazănoapte a fost mânia împotriva firii inferioare, care a supus firea superioară la cădere. Acea mânie a venit mai întâi, căci Hristos a luat asupra Sa lucrarea răscumpărării chiar de acolo de unde ea a început întâia oară, și ea a început cu pofta firii inferioare, care era pofta pântecelui. Hristos Și-a început lucrarea cu patruzeci de zile de post.

„Hristos știa că, pentru a duce cu succes înainte planul mântuirii, trebuia să înceapă lucrarea de răscumpărare a omului tocmai acolo unde a început ruina. Adam a căzut prin îngăduirea poftei. Pentru a întipări omului îndatoririle sale de a asculta de legea lui Dumnezeu, Hristos Și-a început lucrarea de răscumpărare prin reformarea obiceiurilor legate de viața fizică a omului. Declinul virtuții și degenerarea neamului omenesc se datorează în principal îngăduinței poftei pervertite.” Mărturii, volumul 3, 486.

Cea de-a doua indignare era împotriva firii superioare, reprezentată de împărăția de miazăzi, unde se află Ierusalimul, care este cetatea pe care Dumnezeu a ales-o ca să-Și pună Numele. La 22 octombrie 1844, lucrarea pe care Hristos a intenționat să o săvârșească, precum și lucrarea pe care El o săvârșește acum, sunt reprezentate de cele două toiège ale lui Ezechiel.

Când cele două lemne ale lui Ezechiel sunt împreunate într-un singur lemn pentru totdeauna, aceasta identifică legământul prin care Hristos înlătură păcatul din poporul Său pentru totdeauna, și firea superioară și cea inferioară sunt readuse la ordinea ierarhică cuvenită, iar oamenii sunt din nou întregi. În starea neconvertită, firea inferioară a omului, reprezentată de întâia indignare, stăpâna peste firea superioară a omului, reprezentată de cea din urmă indignare. Astfel, întâia indignare a fost împotriva împărăției de nord, care era geografic „deasupra” împărăției de sud.

Cei două sute douăzeci de ani care leagă cele două viziuni, marah și chazon, de dumnezeire și omenire, în începuturile lor respective, se reunesc într-un singur toiag când Hristos aduce la încheiere lucrarea îngerului al treilea cu cei o sută patruzeci și patru de mii. Aceasta este profeția mâniei de pe urmă împotriva împărăției de miazăzi, care este unită cu profeția arătării din 1844, căci legământul dăruiește o minte nouă la convertire, iar trupul cel nou (împărăția de miazănoapte) este restaurat numai la a doua venire, într-o clipeală a ochiului.

Versetul patruzeci din Daniel, capitolul unsprezece, identifică ambele vremuri ale sfârșitului și, făcând aceasta, subliniază existența unor linii interne și externe ale istoriei profetice în cursul istoriei fiarei care se ridică din pământ din Apocalipsa, capitolul treisprezece. Adevărurile care sunt desigilate în acest verset reprezintă atât liniile interne, cât și pe cele externe ale adevărului pe care Hristos a venit să le identifice și să le împlinească în poporul Său. Adevărul că omenescul unit cu dumnezeirea nu păcătuiește este reprezentat în lumina legată de efectul desigilării cunoașterii și reprezintă adevărul intern al poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Lumina reprezentată de războiul dintre puterile care conduc lumea la Armaghedon este adevărul extern al poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Cuvântul Domnului a venit iarăși la mine, zicând: Iar tu, fiul omului, ia-ți un toiag și scrie pe el: Pentru Iuda și pentru fiii lui Israel, tovarășii lui; apoi ia un alt toiag și scrie pe el: Pentru Iosif, toiagul lui Efraim, și pentru toată casa lui Israel, tovarășii lui. Și unește-le una cu alta într-un singur toiag, ca să fie una în mâna ta. Iar când fiii poporului tău îți vor vorbi, zicând: Nu ne vei arăta ce înseamnă acestea? să le spui: Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, voi lua toiagul lui Iosif, care este în mâna lui Efraim, și semințiile lui Israel, tovarășii lui, și le voi pune împreună cu el, chiar cu toiagul lui Iuda; și voi face din ele un singur toiag, și vor fi una în mâna Mea. Iar toiagele pe care ai scris vor fi în mâna ta înaintea ochilor lor. Și să le spui: Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, îi voi lua pe fiii lui Israel din mijlocul neamurilor la care s-au dus, îi voi strânge din toate părțile și îi voi aduce în țara lor. Și îi voi face un singur neam în țară, pe munții lui Israel; și un singur împărat va fi împărat peste toți; și nu vor mai fi două neamuri și nu vor mai fi împărțiți în două împărății niciodată. Nici nu se vor mai întina cu idolii lor, nici cu urâciunile lor, nici cu vreuna din fărâdelegile lor; ci îi voi mântui din toate locuințele lor, în care au păcătuit, și îi voi curăți; și ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor. Și David, robul Meu, va fi împărat peste ei; și toți vor avea un singur păstor; vor umbla în hotărârile Mele, vor păzi rânduielile Mele și le vor împlini. Și vor locui în țara pe care am dat-o lui Iacov, robul Meu, în care au locuit părinții voștri; vor locui în ea ei, copiii lor și copiii copiilor lor, în veci; iar David, robul Meu, va fi căpetenia lor în veci. Voi încheia, de asemenea, cu ei un legământ de pace; va fi un legământ veșnic cu ei; îi voi așeza și îi voi înmulți și voi așeza locașul Meu cel sfânt în mijlocul lor pentru totdeauna. Cortul Meu va fi, de asemenea, cu ei; da, Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Și neamurile vor cunoaște că Eu, Domnul, sfîntesc pe Israel, când locașul Meu cel sfânt va fi în mijlocul lor pentru totdeauna. Ezechiel 37:15-28.